

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. gradna 1904.

Leto V.

Zvezda repatica.

O, tiha zvezda, blažena ti luč,
ki si pred kralji modrimi svetila,
ki si gorela jim na daljno pot
in do Sinu jih božjega vodila!

Kako so se umirile želje,
ko tvoji žarki so jim posvetili
na kraj, kjer je Rešnik osrečil svet
in angeli so peli zlatokrili . . .

O, zvezda blaga, žarojasna luč,
zakaj si za gorami izgorela?
Ne slutiš li, kako si zdaj želi
nerešencev te truma nevesela?

Poglej teh tisoč hrepenečih rok,
ki se iztezajo po rešeniku!
Užgi plamene in preženi noč,
na pot posveti rodu-mučeniku!

Naj se utrne žarek ti samo,
da jasno se razvije pot pred nami,
potem ugasni — pokoj naj ti bo!
Do dneva svojega dospemo sami!

E. Gangl.